Приключенията на Хъкълбери Фин

Марк Твен

СОФТПРЕС

Съдържание

Предупреждение 3

Глава първа 5

Глава втора 9

Глава трета..... 17

Глава четвърта.....22

Глава пета 26

Глава шеста..... 31

Глава седма 38

Глава осма.....45

Глава девета.....56

Глава десета.....60

Глава единайсета.....64

Глава дванайсета.....72

Глава тринайсета..... 81

Глава четиринайсета.....87

Глава петнайсета.....92

Глава шестнайсета 98

Глава седемнайсета..... 107

Глава осемнайсета 117

Глава деветнайсета 129

Глава двайсета..... 138

Глава двайсет и първа... 148

Глава двайсет и втора ... 159

Глава двайсет и трета ... 166

Глава двайсет
и четвърта 172

Глава двайсет
и пета 179

Глава двайсет и шеста .. 187

Глава двайсет и седма... 196

Глава двайсет и осма 203

Глава двайсет и девета . 213

Глава трийсета..... 223

Глава трийсет и първа .. 227

Глава трийсет и втора... 236

Глава трийсет и трета ... 243

Глава трийсет
и четвърта 252

Глава трийсет и пета..... 259

Глава трийсет и шеста .. 267

Глава трийсет и седма .. 273

Глава трийсет и осма 280

Глава трийсет
и девета 287

Глава четиресета 293

Глава четиресет
и първа..... 300

Глава четиресет
и втора 307

Глава последна 316

Глава дванайсета

Трябва да е било към един часа през нощта, когато отминахме най-после острова; салът ни едва-едва се движеше. Ако ни срещнеше лодка, трябваше и ние да се прехвърлим в нашата и да поемем към илинойския бряг; добре, че не ни срещна, защото не бяхме оставили в лодката нито пушката, нито въдица, нито нещо за ядене. Толкова бързахме, че нямахме време да се сетим за тия неща. А не беше много умно, то се знае, дето бяхме оставили всичко на сала.

Ако слезеха да ни търсят на острова, аз се надявах да намерят огъня, дето бях запалил, и да чакат цяла нощ Джим. Както и да е, никой не тръгна подире ни. Ако са се заблудили от моя огън, не бях аз виновен. Опитал се бях само да ги надхитря, ако мога.

Щом взе да се развиделява, завързахме лодката до един речен нос на илинойския бряг, насякохме памукови вейки със секирата и закрихме с тях сала, да прилича на крайбрежен трап, обрасъл с памук. Речен нос се казва на пясъчно полуостровче, обрасло с памучни храсти, гъсти като зъбци на гребло.

По брега на Мисури се издигат планини, по брега на Илиной – гъсти гори, а средата на течението минаваше тук по-близо до мисурския бряг, та не се бояхме някой да ни връхлети изневиделица откъм тая страна. Прекарахме на това място целия ден и гледахме как салове и параходи се спускаха покрай мисурския бряг, а другите, дето плаваха

нагоре, се бореха с течението. Казах на Джим какво бях чул от жената в града; а той рече, че била много хитра и ако тръгнела тя да ни търси, сигурно нямало да чака край огъня – не, сър, сигурно щяла да вземе и куче със себе си. Добре, рекох аз, защо да не каже и на мъжа си да вземе куче? Джим каза, че сигурно се е сетила да му каже, когато мъжете вече са тръгвали и може да са отишли в града за куче, затова се забавиха толкова време, инак нямаше да сме тук – на шестнайсет-седемнайсет мили от селото... Напротив, щяхме да сме вече в стария град. Аз пък рекох, че ми е все едно защо не са ни пипнали – стига ми, че не ни пипнаха.

Като взе да се смрачава, надникнахме от храсталака и огледахме реката надолу, нагоре, отсреща; после Джим извади няколко дъски от сала и направи чудесна колибка – да се крием от вятър и дъжд и да не ни се мокрят нещата. Направи ѝ и под, цял фут над сала, та талазите при минаването на параходите да не заливат одеялата и другите ни вещи. Насред колибата си направихме огнище от глина, пет-шест инча дълбоко, с рамка наоколо, да не се пръска глината; там щяхме да си палим огън, когато е влажно или студено; стените на колибата щяха да го скриват. Направихме си още едно весло, защото някое все можеше да се пречупи о дънер или нещо друго. Закрепихме един чаталест прът, да закачваме на него стария фенер; трябваше непременно да палим фенер, щом видим, че някой параход плава надолу, инак можеше да се удари в нас; за параходите, дето плаваха нагоре, нямаше защо да палим фенера, ако не сме попаднали, както се казва, на „пресечка“ – водата беше още много високо, по-ниските места по брега бяха още залети, та параходите за нагоре не се държаха всякога в талвега[13], ами търсеха, дето е най-леко за плаване.

През втората нощ плавахме седем-осем часа; течението ни отнасяше с повече от четири мили в час. Ловяхме риба, приказвахме, от време на време слизахме да поплуваме, та

[13] Линия, която очертава най-дълбоката част на реката.

да се разсъним. Цял празник беше да плаваш по широката, спокойна река, легнал на гръб, и да гледаш звездите! Не ни се искаше да разговаряме високо, дори не се смеехме – само се позасмивахме тихичко. Времето беше изобщо хубаво и нищо не ни се случи нито тая нощ, нито другата, нито по-другата.

Всяка нощ минавахме покрай градове, някои на далечни черни хълмове; виждахме само редици светлинки – никаква къща. Петата нощ минахме покрай Сейнт Луис, светнал от горе до долу. В Сейнт Питърсбърг разправяха, че в Сейнт Луис живеели двайсет-трийсет хиляди души, ама аз не вярвах, додето не видях с очите си тия светлини в два часа през нощта. А никакъв шум – всичко живо спеше.

Всяка вечер към десет часа слизах на брега да купя в някое селце за десетина цента брашно, бекон или друго нещо за ядене; случваше се да докопам и някое пиле, ако не мирува на пътя си. Баща ми казваше, че види ли човек пиле, трябва да го взема, било за себе си, било за другиго, който нямало да забрави такова добро. Макар че така приказваше, не го видях да се откаже някога от пиле.

Заран се промъквах още по тъмно из полето и все докопвах някоя диня, пъпеш, тиква, прясна царевица или нещо друго. Баща ми казваше, че не е грях да си вземеш нещо, ако смяташ един ден да го платиш; но според вдовицата това си е чисто и просто кражба и никой свестен човек не върши такова нещо. Според Джим и вдовицата имала донякъде право, и баща ми; затова най-добре било да заличим две-три неща от списъка и да се вречем, че няма да ги вземаме занапред – тогава нямало да е грях, ако вземем другите. Приказвахме по тая работа цяла нощ, додето се спускахме по реката, и се чудехме от какво да се отречем – от дините ли, от пъпешите и пресните царевици ли, или от нещо друго. На съмване решихме благополучно въпроса – да се откажем от киселиците и фурмите. Досега все ни беше някак чоглаво, но сега вече ни олекна. Аз се зарадвах много на това решение, защото киселиците не са кой знае какво чудо, а пък фурмите щяха да узреят чак след два-три месеца.

От време на време сполучвахме да ударим някоя подранила или закъсняла патица. Изобщо си карахме чудесен живот.

На петата нощ след Сейнт Луис подир полунощ ни връхлетя страшна буря с гръмотевици, светкавици и дъжд като из ведро. Скрихме се в колибата, а сала оставихме да се оправя сам. Като блеснеше светкавица, виждахме напреде си широка права река, а от двете страни високи скали. По едно време се провикнах:

– Ей, Джим, я погледни!

Един параход се беше ударил в скала. А ние се носехме право срещу него. Щом светнеше, го виждахме съвсем ясно. Беше се навел на една страна, част от горната му палуба беше над водата, хубаво се виждаше всяка вещ, столът до големия звънец и закачената вехта шапка на гърба на стола.

Какво ще ви разправям? В такава бурна нощ, когато всичко беше толкова страшно, щом видях тъжния самотен параход насред реката, аз изпитах, каквото ще изпита и всяко друго момче на мое място. Искаше ми се да се кача на него, да го обиколя, да видя какво има, какво няма. Затова рекох:

– Да идем да го видим, Джим.

Но Джим отначало не искаше и да чуе. Рече:

– Не ща да се разтака из разбит параход. Хубаво ни тук и най-добре да не задяваме, както пише в учени книги. Тая развалина не без пазач!

– Баба ти е пазач! – казвам аз. – Какво има да пази? Каютите и лоцманската будка. Да не мислиш, че някой ще си излага живота в такава нощ за каюти и лоцманска будка, които всеки миг ще се разцепят и ще се понесат по течението?

Джим не намери какво да отговори, та не се и опита.

– Освен това – казвам – в капитанската кабина може да намерим нещо, дето струва пари. Обзалагам се, че има пури, от ония – по пет цента парчето суха пара. Параходните капитани са богати хора, получават по шейсет долара на месец, не искат и да знаят кое колко струва, щом им трябва.